

majorem esse, אֱלֹהִים in אֱלֹהֵי הוֹא, nihilominus post הוֹא el-
 lipsin statuunt hujus aut similis sensus יִפְרִיד הַמַּיִם, ut
 dom Elia DEI imploraret auxilium in verbis; Ubi est
 DEUS Elia? etiam ille - aqua ex improvise rupta lin-
 guam ejusdem sufflaminarint. Hi enim, quicquid di-
 cant, vi superius dictorum coguntur majorem adscri-
 bere potestatem, אֱלֹהִים quam אֱלֹהֵי. Accedit, quod verbo-
 rum immediate postpositorum, וַיִּכָּה אֶת הַמַּיִם non
 usque adeo commoda sit cohaesio. Illa, quam Abarb.
 interpretibus quibusdam tribuit explanatio, quamque
 amplexi etiam sunt ex Christianis aliqui, satis est egre-
 gia, nisi quod ו in וַיִּכָּה mere conversivum statuatur,
 non simul copulativum, cujus rei plura producit ex-
 empla B. Glass. l. c. l. 4. tr. 2. obs. 7. p. m. 873. seq. Satius
 tamen fore, si & hujus particulæ ordinaria significatio
 queat retineri, nemo inficiabitur. Quare aliter iterum
 B. Nold. l. c. *quinimo ita percussit aquas, (ut fin-
 derentur (illa) buc & illuc, & transierit Eliseus.*
 Quam nos interpretationem suo relinquimus loco,
 dummodo postrema verba וַיַּעֲבֹר אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי ita exponan-
 tur, ut novam propositionem constituent simplicem.
 Utque hoc eo magis pateret, malletem vertere: *itaque
 transit Elisa.* Si enim accipiantur quasi in propositio-
 ne composita conficiant consequentis partem, salvum
 non maneret Axiom. 3. *Accentus distinctivus ditionis
 dominus &c.* magis enim distingueret in ea versione -
 dux major in אֱלֹהֵי הוֹא quam אֱלֹהֵי in וַיַּעֲבֹר, hosque exige-
 ret juxta leges accentuatorias regulariter אֱלֹהֵי הוֹא וַיַּעֲבֹר
 אֱלֹהֵי הוֹא וַיַּעֲבֹר אֱלֹהֵי הוֹא וַיַּעֲבֹר אֱלֹהֵי הוֹא vel irregulariter
 אֱלֹהֵי הוֹא וַיַּעֲבֹר אֱלֹהֵי הוֹא וַיַּעֲבֹר אֱלֹהֵי הוֹא וַיַּעֲבֹר אֱלֹהֵי הוֹא

Huic